

[Lysholm Christensen]

foregående lovforslag, og dér hørte jeg ikke hverken den konservative ordfører eller ordføreren for partiet Venstre argumentere på den måde; dér ville man i hvert fald ikke bruge offentlige midler til at løse nogle boligsociale problemer.

Op så lyttede jeg særlig interesseret til den konservative ordførers korte bemærkning lidt tidligere i debatten, hvor disse offentlige udgifter så blev bortelimineret under henvisning til momsindbetaling, skattebetaling og sparede dagpenge. Jamen hvorfor kunne vi ikke lige så godt bruge den argumentation ved det foregående forslag om løsningen af boligsociale problemer? Det hørte jeg ikke noget om, så det er helt interessant med den argumentation, der bliver fremført her.

Jeg skal ikke gå ned i detaljerne i lovforslaget, men blot henvise til den argumentation, som blev fremført af boligministeren lidt tidligere, og dermed afvise forslaget.

Det kan jeg i øvrigt også gøre på vegne af Det Radikale Venstre og Centrum-Demokraterne, hvis ordførere ikke kan være til stede.

Pernille Sams (KF):

Jeg vil starte med at sige tak for de åbninger, der kom både fra Fremskridtspartiet og fra SF. Når jeg nu har svaret de to ordførere om lidt, så håber jeg, at de to partiers betænkeligheder ved forslaget er væk. Men det får vi jo at se.

Med hensyn til Kristeligt Folkepartis betænkeligheder, som kom frem her, vil jeg bare understrege endnu en gang, at der ikke vil blive brugt offentlige penge på det her forslag; det vil tværtimod give staten store indtægter.

Det passer ikke, når hr. Lysholm Christensen siger, at vi ikke modregnede indtægter og udgifter i det sidste forslag, vi behandlede. De 700 mio. kr., der var tale om i udgifter, var netoudgifter, efter at boligstøtte og alt muligt andet var modregnet, så det passer ikke, hvad hr. Lysholm Christensen dér siger.

Det, der er tale om med dette her forslag, er, at det notorisk vil give staten meget store indtægter. Det vil jeg komme tilbage til, og jeg vil meget gerne bevise det under udvalgsarbejdet, og så regner jeg da med, at hr. Lysholm Christensen kan støtte forslaget. Den eneste indvending, hr. Lysholm Christensen havde imod forslaget, var jo økonomien, og når den nu viser sig at blive meget positiv i relation til sta-

ten, så håber jeg da, at det medfører, at hr. Lysholm Christensen skifter holdning.

Hr. Pelle Voigt sagde, at han slet ikke kunne se, at det her kunne lade sig gøre, og at det ville give for høje huslejer. Men prøv dog at give det chancen, for sagen er jo, at branchen siger, at det her forslag vil give de afledede effekter, som vi håber på. De vil opkøbe ejendomme med henblik på at lave boliger i dem.

Det kan lade sig gøre; der er indtil flere entreprenørselskaber, som allerede har udregnet nogle helt konkrete eksempler, og som ligger klar i skufferne, og som vil gå i gang, hvis det skulle blive muligt. Det er helt oplagt en mulighed, som man kan give, uden at det koster noget, tværtimod, så prøv at give det chancen. Jeg kan ikke forstå, hvorfor SF skulle have noget imod, at man i hvert fald prøvede at give det chancen.

Jeg kan godt forstå hr. Kim Behnkes problemer med, at det er indekslån. Jeg bryder mig heller ikke om indekslån – det gør Det Konservative Folkeparti slet ikke – men sagen er, at det altså er en mulighed for, at vi kan få noget i gang, fordi der er investorer, der har lyst til at investere i de her indekslån.

De 50½-årige indekslån, som man allerede har i dag, har man ikke lyst til at investere i, men man har lyst til at investere i 30-årige indekslån, fordi de har den kortere løbetid. Dette greb, som vi forsøger at gøre her med bare at tillade en 30-årig finansiering i stedet for den 50½-årige, er altså medvirkende til, at vi kan få sat en masse arbejde i gang, fordi investorerne er villige til at købe disse obligationer, når de har den kortere løbetid. Så det er såmænd ikke, fordi vi er specielt glade for indekslån, men det er, fordi det er på den måde, det her kan løses.

Når man hører boligministerens begrundelse for, at regeringen afviser forslaget, så er det jo også først og fremmest af økonomiske årsager. Jeg må sige, at jeg er ked af, at regeringen bare afviser det her sådan uden videre. Vores eget forslag er bedre, siger boligministeren, vores egen private byfornyelse er meget bedre; men sagen er jo, at branchen siger, at dette forslag vil virke meget bedre end den private byfornyelse. Gør det slet ikke indtryk på boligministeren, at branchen – ikke hele branchen, den har ikke haft lejlighed til at udtale sig endnu, men stærke kilder i branchen – siger, at